

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404234816/facsimile.pdf (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

som to Tyve, der mistænksomme gemmer stjaalne Skatte for hinanden.

Jo mere hun grundede, des sikrere blev hun paa, at Erik var forelsket. Og den Tanke pinte hende. Den saarede stærkt hendes Stolt-hed: hun havde troet sig mere værd, end at han efter saa faa Aars Forløb kunde tilsætte Kærligheden til hende, der var Moder til hans Barn. Tanken bedrøvede hende for hans Skyld, for Barnets, for hendes egen.

Hvilken Ynk dog Livet var! Hvilken Angst man altid maatte føle for det Uforudsete!

Og netop hende, som havde søgt Ro, skulde dette hælde! Skønt — havde hun søgt Ro? Nej — men da hun efter to, tre Aars Ægte-skab havde mærket, hvordan den store Flamme ikke kunde brænde længer ved Dag og Nat, saa havde hun overtydet sig selv om, at det, at have sin uindtagelige Fredens Fæstning, var for Mennesker Alt, var Lykken. Og nu viste det sig, at selv *hun* var for ung til Freden — hvor kunde hun da bebrejde Erik noget? En Mand fristedes altid stærkere end en Kvinde.

Maaske *var* det ogsaa kun Fristelser. Hun havde engang imellem tænkt sig, at han, naar